

DE KERSTSTAL VAN GOD

Enrique Monasterio

Enrique Monasterio is jurist en theoloog. Hij werd in 1941 in Bilbao (Spanje) geboren. In 1969 werd hij priester gewijd. Hij is onder meer werkzaam als studentenpastor en als docent aan een middelbare school.

De kerststal van God is een boek voor Kerstmis en voor iedere andere dag van het jaar. De lezer merkt onmiddellijk dat deze kerststal het prachtige kunstwerk is waarmee God de wereld al vóór de schepping wilde bekronen. God bedient zich van alles wat Hij gemaakt heeft: van een ster die een majestueuze rol speelt tot een ezeltje dat een bijzondere taak krijgt. Ze zijn even onmisbaar als het herdertje, het wasmeisje en de herbergier...

Het is een universeel schouwspel waarbij ook de lezer wordt betrokken. Aan het einde van het verhaal kunnen wij, als we dat willen, aan dit eenvoudige en blijfeest deelnemen door een hoekje in ons hart vrij te maken voor **de kerststal van God**.

INHOUD

1. In het begin
2. De big-bang
3. En Hij zag dat het uitstekend was
4. Jahweh, de pottenbakker
5. De tranen van God
6. Wat voor nut heeft een ster?
7. Het domme herdertje
8. De beschermengel van God
9. De droom van Jahweh
10. De herberg en de stal
11. De troon van het Kindje
12. De scheefgegroeide figuurtjes
13. Simeon
14. De kroon
15. Epiloog

1. IN HET BEGIN

In het begin... wilde God een kerststal opzetten en daarom besloot Hij het heelal te scheppen om daarmee het kribbetje te versieren.

Eerst vond Hij de tijd uit en Hij verdeelde die in maanden, weken en dagen. Een dag bestond uit miljoenen jaren. Voor God is dat niets.

Toen begon Hij met zijn werk.

Hij maakte de hemel en vulde die met sterren en vogels. Hij maakte het licht en daarna de zon (dit lijkt nogal raar, maar zo staat het in de Bijbel) en Hij stak een witte lamp aan in het donker zodat het gezichtje van het Jezuskindje goed te zien zou zijn, want het was natuurlijk niet de bedoeling

dat de engelen zich in de kerstnacht zouden vergissen.

Hij maakte de bergen en versierde die met adelaars en sneeuw.

Hij maakte zeeën en oceanen die schitterden als zilver, en schiep grote goudkleurige zandwoestijnen voor de kamelen van de drie koningen.

Daarna riep Hij het allerkleinste sterretje (het bestond uit hooguit zes miljoen hypermegawatt) en plaatste het aan het uiteinde van het universum. Vanaf dat punt gaf Hij het heel voorzichtig een duwtje met zijn vinger, net hard genoeg om het duizenden eeuwen later te laten schitteren boven de stranden van Arabië waar de wijzen uit het Oosten het konden zien.

Voor Jahweh was dat niet zo moeilijk. Een blik was voldoende om alle bloemen die Hij had geschapen een kleur te geven en de oevers van de rivieren met mos te bekleden. Ook liet Hij bomen groeien. Als die zich uitrekten kwam de lucht in beweging waardoor een briesje ontstond en dat kon weer uitgroeien tot een orkaan. Tegenwoordig zeggen ze dat de bomen door de wind worden bewogen en niet andersom, maar dat moet nog bewezen worden.

De wind bracht de duinen voort en de eerste muziek van de velden.

Daarna pauzeerde God en dacht erover na waar Hij zijn kerststal zou opzetten. Daarvoor koos Hij Betlehem. Hij haalde zich de figuurtjes voor de geest die Hij nodig had: de os, de ezel, het wasvrouwkje, de herders... Omdat God geen haast had gaf Hij ze een stamboom: ouders, grootouders, overgrootouders... Honderden levens om ieder leven te scheppen. Honderden liefdes om de gebaren, de warmte van de stem, de exacte houding van de uitgestrekte hand

te bereiken zoals Hij dat voor de kerststal van Jezus wilde.

Hij dacht aan de Moeder van Jezus: de hele eeuwigheid droomde Hij van haar. En met zijn gedachten bij haar liefkozingsen ontwierp Hij in de voorouders van Maria de eerste aanzet voor deze bloem die eens tot bloei zou komen.

Zoals een kunstenaar alsmaar doorgaat tot hij iets bereikt dat niet te overtreffen is, zo schilderde God duizenden glimlachen op evenzoveel lippen. In heel veel ogen legde Hij iets van de zuivere blik die zijn Moeder zou krijgen. Tot de dag aanbrak waarop Onze Lieve Vrouw geboren werd, zijn uitverkoren Dochter, zijn Onbevleete Bruid, zijn meesterwerk. Hij plaatste haar in de stal bij de kribbe waarin Jezus lag. En omdat het Kindje alleen van Maria was, leek het sprekend op zijn Moeder.

God zag alles wat Hij gemaakt had. Het was goed, meer dan goed; het was uitstekend. Hij was er zo blij mee dat Hij besloot de geboorte van zijn Zoon onmiddellijk door te geven aan alle decembermaanden van de geschiedenis en aan alle harten waarin plaats is voor een kerststal. Zo schiep hij kerstmis.

Kerstmis is geen verjaardag, geen herinnering en ook geen gevoel. Het is de dag waarop God in ieder hart een kerststal opzet. Van ons vraagt Hij alleen maar dat we een schoon hoekje voor Hem vrijhouden; dat we onze oren openhouden om het kerstlied van de engelen in de kerstnacht te horen; dat we het uitstekende reinigingsmiddel van de boete gebruiken om de korst weg te halen die zich rond ons hart heeft gevormd; dat we de ramen openzetten en naar de hemel kijken om te zien of de drie koningen weer langskomen, want ze zijn echt, ze bestaan, en ze volgen de ster van toen, op weg naar dezelfde kribbe.

Misschien zien we dit jaar met kerstmis alleen maar een jong immigrantenechtpaar dat net in de stad is aangekomen. Ze hebben geen ezeltje (want die diersoort is zo goed als uitgestorven), maar misschien hebben ze wel een heel oude motor, waarvan God mag weten hoe die het nog doet. Er zal geen plaats voor hen zijn in de hotels, en waarschijnlijk moet de vrouw haar kindje in een metrostation ter wereld brengen. Het zal de ster niet meevallen om beneden bij het perron te komen.

Mochten zij bij jou langskomen, zeg dan niet dat je huis vol gasten is. Ze zullen zich tevredenstellen met de stal van je hart. Stel je hart helemaal voor hen open en zet daar je eigen kerststal op. Ik wil je graag helpen. Ik zal je rotspapier voor de bergen lenen, mijn kasteel van Herodes, een ezeltje met een kapot oor, zilver voor een riviertje en een handjevol engelen die ons wiegeliedjes leren om bij de kribbe van het Kindje te zingen.

